

Dvasinė atgaiva iš Pakutuvėnų

Stefa Tamoševičienė | 2009-11-02

Neseniai Čikagoje lankėsi garsus pamokslininkas, pranciškonas vienuolis ir kunigas iš Lietuvos Gediminas Numgaudis. Prieš didelę kelionę gausiai susirinkę pakutuvėniškiai Šventų Mišių metu jį palaimino ir išlydėjo dviejų mėnesių misijai - už Atlanto, kur jis lankosi ne pirmą kartą. Tad, tik atvykęs į „antrąją lietuvių sostinę“, gerbiamas svečias tris lietingus rudens vakarus pamokslavo Brighton parko parapijos salėje, bendravo su lietuviais, laikė Šv. Mišias Švenčiausiosios Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo bažnyčioje. Parapijiečius į šiuos susitikimus sukvietė parapijos kunigas Jaunius Kelpšas. Nuo Šventojo Rašto liudijimo, jo tiesų, lyginimo su realaus mūsų gyvenimo pavyzdžiais - iki Pakutuvėnų kasdienybės ir švenčių susirinkusieji galėjo paklausti ir nuoširdžiai pabendrauti, kartu pagiedoti giesmių. Tai buvo trys teminiai vakarai: „Susitikimas su Tėvu“, „Atgimimas iš Dvasios“ ir „Jėzus Kristus yra Viešpats“.

Pranciškonas kunigas Gediminas Numgaudis Čikagoje.

Gediminas gimęs Kretingoje. Kunigas iš pašaukimo, pranciškonas, vilkintis rudu pranciškono abitu. Prieš 15 metų jis baigė studijas Telšių kunigų seminarijoje. Sunkus buvo biografijos tarpsnis, kai jo, norinčio savo gyvenimą susieti su teologijos studijomis, net trejus metus nepriėmė į kunigų seminariją - vis trukdė sovietinis saugumas. Bet pagaliau, atkakliai siekė svajonės – ją įgyvendino.

Pakutuvėnai - kaimas nuošalioje Žemaitijos vietovėje, Plungės rajone, 15 kilometrų nuo Kartenos, Minijos slėnyje, prie upės vingio. Kai kurie šį kaimą vadina tiesiog – Pakūta. Manoma, kad kaimas įvardintas tarsi atgailos vieta (gali būti, kad tai - nuo lenkiško žodžio „pakuta“, reiškiančio – atgailą). Čia aplink tik keli vienkiemiai. Istoriniai šaltiniai mini, kad tai buvusi nuošali, pelkėta, miškais apsupta, sunkiai pasiekiamą vietą. Senovėje ponai ten specialiaje pastate plakdavo nusižengusius baudžiauninkus. Šventadieniais po pamaldų jaunimas rinkdavosi į gegužines...

Idėją Pakutuvėnuose kurti „Susitaikinimo sodybą“, telkti jos bendruomenę, Gediminas brandino kelerius metus. 1995 metų vasarą ir pradėjo ją įgyvendinti. Dar po metų jis paskiriamas Pakutuvėnų Šv. Antano Paduviečio vienuolyno ir parapijos klebonu. Prie šios bažnyčios (pastatytos 1943 metais) pradėjo burtis pranciškoniška bendruomenė. Čia nuolat gyvena mažesnieji broliai pranciškonai ir Švč. Mergelės Marijos Dangun Ėmimo seserys. Gediminas yra tų namų vyresnysis.

Šiandieną žmonės susiranda Pakutuvėnus net iš atokiausių Lietuvos kampelių. Į kasdien bažnyčioje vykstančias Mišias atranda kelią dvasinės ramybės, paguodos bei stiprybės ieškančios žmonės, ypač – nemažai jaunimo.

Šioje atbudimo saloje, Pakutuvėnuose, niekada netrūksta veiklos. Čia organizuojami Atsinaujinimo savaitgaliai, sutraukiantys daug žmonių. Vasaros pradžioje vyksta tradiciniai „Susitaikymo sodyboje“ gyvenusių bei kilusių iš šio kaimo žmonių suvažiavimai, įvairios vasaros stovyklos, kaip: Šv. Pranciškaus draugų, šeimų, paauglių bei jaunimo, Žemaitijos regiono, įvairių grupių susirinkimai, rekolekcijos. Net ir be jokių progų čia laukiami visi.

Sutrikusieji čia atranda pasitikėjimą savimi, pajaučia Visagalio artumą. Netradiciškai laikomos pamaldos šioje kuklioje bažnyčioje, kurioje tvyro nuoširdumas, atvirumas, įsiklausymas į pasimetusius, abejojančius, pasiklydusius moralėje, išbarsčiusius savo gyvenimus žmones, apgaubia padrašinimo, pasitikėjimo aura. Pakutuvėnų parapija – ypatinga suluošintų sielų žmonėms – narkomanams, alkoholikams, silpnavaliams, nesusitvarkantiems savo gyvenimo vingiuose, ilgai vengusiems, bejėgiams tą pripažinti ar net po skausmingų skyrybų. Jie būna silpni tol, kol to nepripažįsta. Kai pripažįsta, tampa galingais.

Čia tokie žmonės neatstumiami. Jiems padedama pradėti savo naująjį gyvenimą su Dievo pagalba, randamos išeitys iš jiems atrodžiusių beviltiškų situacijų. Savanoriškai čia pagyvenus, pastebimai keičiasi jų elgesys, atsakomybė už save ir nuo blogų jų įpročių kentėjusius artimuosius. Jau trylika metų juos globoja brolis Gediminas. Į atsitiesusių, atsikračiusių savo ankstesniojo žalingų įpročių gyvenimo žmonių vietą atvyksta kiti su tokiomis pat bėdomis. Nereikia pakutuvėniškams jokių reklamų ar specialių kvietimų. Norintys grįžti į doros kelią, pradę gyvenimo prasmę, suranda šiuos namus ir atsakymus į klausimus: „Kaip gyventi, kai nežinai dėl ko gyveni? Ir ko atėjai į šį pasaulį?“

... Daug įdomaus Čikagoje kunigas Gediminas pasakojo susirinkusiems, citavo Evangeliją. Pamokanti ir graži dviejų sūnų istorija – pagal Luką...

- Juk per Šventąją Dvasią Jėzus gali būti su kiekvienu iš mūsų, bet kuriame pasaulio kampelyje, bet kuriuo laiku, labai arti. Žmonės įsitikinę, kad Dievas reikalingas, kai jau nebėra ko prarasti, kai pats nieko negali, nesuvaldai savo gyvenimo. Galvoji, kad viską supranti, tariamai esi gudrus ir išmintingas, juokai vieni - kas čia tas Šventas Raštas, viskas ir taip aišku. Širdis uždaryta, esi turtingas! – kalba kunigas. - Tas, kuris suvokia savo neturtą, bejėgiškumą, atveria savo širdį ir prašo išmaldos: „Tėve, duok...“ Taip ir su anonimiais alkoholikais. Jie jaučiasi patyrusiais, kol neišpažįsta savo ligos ir negali sveikti. Tik išpažinę, prisipažįsta esantys alkoholikais, silpnais ir tai, kad alkoholis yra stipresnis už juos, ir gyvenimas pasidareš nevaldomas - tik tada jie tampa kitokiais. Kai išpažįstu savo neturtą ir atveriu jam savo širdį, Dievas gali mane praturtinti. Viena svarbiausių dovanų arba Šventosios Dvasios veiklų mano

gyvenime yra - liudijimas. Šventoji Dvasia pagal Jėzaus pažadą liudija mano širdy apie Jėzų, kas jis yra, koks jis. Liudija, kad Jėzus prisikėlė, jis nugalėjo pasaulį, kad jis myli mane, jis su manimi. Mes puolame į paniką įvairiausiose gyvenimo situacijose ir griebiamės kompromisų, nes netikime Jėzaus pergale.

Noriu pažadinti jus, kad nebūtumėte tokie garantuoti, kad pajustumėte savo širdyse nerimą ir pradėtumėte ieškoti, kas jums skirta. O skirta mums daug dalykų šiame gyvenime – daug palaiminimų, pažadų, dovanų. Kartais mus gąsdina dovanos, o kartais - siekiame jų, kada tokioj puikybėje norime būti ypatingais ar išsiskirti iš kitų, turinčių jų. Kartais nesuvokiame tų dovanų paskirties ir tai mūsų pražūčiai, jeigu siekiame jų tik dėl savo tuštybės. Mūsų bažnyčiose neretai trūksta džiaugsmo. Tegul sugrižta jis, gera nuotaika, brolystė ir dvasia.

Dabar pasaulyje ypač jaučiamas susvetimėjimas. Linksmučių gyvenimas pristatomas kaip modernus. Lietuvoj vaikai žino savo teises, bet pareigų – ne. Mobilūs telefonai ir internetas žaloja paauglių pasaulį. Žmonės praranda orumą ir garbę. Bet, gerbdami žmogų, jį turime vadinti tikroju vardu, o ne – melagiu, sukčiumi ir t.t.

Abejingi stokoja Jėzaus meilės, Šventosios Dvasios. Šventoji Dvasia – kaip mana (duona) iš dangaus, kurios kasdien turime prisirinkti. Šventoji dvasia trokšta mylėti kiekvieną žmogų. Lieka meilė, tikėjimas ir viltis.

Susirinkusiems čikagiečiams buvo parodytas jauriai sukurtas dokumentinis filmas „Rožių lietus“ (režisierė Dalia Kanclerytė) - apie šventosios Teresėlės relikvijų kelionę po Lietuvą bei mūsų šalies žmonių tikėjimą. Šio filmo premjerą pirmieji išvydo pakutuvėniškiai. Jie būriais plūdo į bažnyčią, kai Šventosios Teresėlės relikvijos buvo atvežtos į Pakutuvėnų bažnyčią.

Gyvenimas čia virė visą naktį - žmonės važiavo ir važiavo su vaikais, ir jauni, ir seneliai. Buvo didžiausias sujudimas ir tai - Dievo darbų liudijimas.

O čikagiečiai, pamatę šį filmą, būrėsi apie kunigą Gediminą, norėdami įsigyti jo kopiją (kompaktinėse plokštelėse).

Klausytojai Brighton parko parapijos salėje.

Kunigo Gedimino dvasinė kelionė ir susitikimai su tautiečiais dar tęsiasi kitose Amerikos valstijose ir jų lietuviškose parapijose. Linkime jam malonių įspūdžių.

Nuotraukos autorės.